

Forfatter: Fibiger, Mathilde

Titel: Udrag fra Minona

Citation: Fibiger, Mathilde: "Clara Raphael", i Fibiger, Mathilde: *Clara Raphael*, udg. af Lise Busk-Jensen , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 1994, s. 123.
Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/text/adl-texts-fibiger01-shoot-idm140403939684976.pdf> (tilgået 26. april 2024)

Anvendt udgave: Clara Raphael

Men skjøndt Viggo lod sig henrive af det første uimodstaaelige Indtryk af Minonas Elskværdighed, var han ikke beseiret! den stærkeste Fordom hvormed han nærmede sig dette Sted var kun et Øieblik glemt, men vaagnede saameget heftigere. Da Helene kom ind, forsvandt Smilet paa hans Ansigt - det fortrød ham at han havde befundet sig saa vel i hendes Huus. Hans pludselige Forstemthed frembragte en lignende Stemning hos de Andre; Minona vendte sig fra ham, og begyndte at hviske til Helene med indsmigrende Ømhed. Det ærgrede Viggo, og idet hans Misfornøielse røbede sig i hver Mine nærmede han sig Helene for at afbryde Minonas fortrolige Meddelelse, og begyndte en Conversation med en kold og afmaalt Høflighed der var meget forskjellig fra hans sædvanlige Maade at tale paa, og ingen Gjenklang fandt i Helenes milde og velvillige Svar. Minona var forundret og bedrøvet, men hendes Stolthed, der altid opflammedes naar der blev gjort nogen, hun elskede, Uret, kom hende tilhjælp. Hun bemægtigede sig Conversationen paa Helenes Vegne, og mødte ham nu med samme Kulde - men større Fiinhed, med større Selvbeherskelse - men samme skjulte Bitterhed. Nu forstod Viggo hvilken Aand der havde besjælet hende da hun skrev Brevet! »Vil hun tvinge mig til at antage en fortrolig Tone mod Helene? stiller hun Betingelser? Er det Coquetterie eller Vrede?« tænkte han idet han betragtede hende med et gjennemborende Blik - hun saae ud af Vinduet og gjorde en ligegyldig Bemærkning om Veiret, men da hun idetsamme fik Øie paa Otto Frank og Virginie, der kom gaaende ad Skovstien, forsvandt hendes Damevæsen ligesaa hurtigt som det var paa taget, og hun løb med et Glædesudbrud ud at modtage dem. Havde Minona været coquet, vilde hun fuldendt sin Hævn ved at vedblive i sin Damerolle ligeoverfor Viggo, saalænge Otto Frank var tilstede; det følte han, og 124 iagttog hende med en Blanding af Tvivl og Smerte da hun omfavnede Virginie og med en yndig Venlighed rakte Otto Haanden. Men idetsamme nærmede hun sig, saae op til ham med et bedrøvet, bebreidende Blik, der gik ham dybt til Hjerte, og strakte tvivlraadigt Haanden ud imod ham - han trykkede den heftigt. »Viggo! det er ogsaa dine Venner!« udbrød hun med sin naturlige bløde, kjærlige Stemme, idet hun førte ham hen til dem. Han var afvæbnet - og lykkelig. Der var hele den øvrige Dag noget hjerteligt og varmt i hans Væsen, som rigtignok viste sig meest naar han talte til Minona, men som dog udstrakte sig til Enhver, han kom i Berøring med. Virginie Frank følte det, og fandt ham endnu elskværdigere og mindre indesluttet end han havde været som Dreng, og Otto glædede sig over at hans Spaadom var gaaet i Opfyldelse. »Viggo er ganske forelsket i Minona!« hviskede han til sin Søster. »Det maa du ikke sige - det lyder saa underligt!« udbrød hun - hun vidste ikke hvorfor disse Ord mishagede hende saameget. »Du skal ikke tage det bogstaveligt lille Virginie!« svarede han med høi Latter, og gik sinVei.